

Andrew Bourelle

Cursa de 48 de ore

Traducere din limba engleză
de Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: ©John Lamb/Getty Images; ©Nathan Dumlao/
unsplash.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Sabina Lungu
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOURELLE, ANDREW

Cursa de 48 de ore / Andrew Bourelle ; trad. din lb. engleză de Constantin
Dumitru-Palcus. - București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1677-5

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111

Titlul original: 48 Hours to Kill
Autor: Andrew Bourelle

Copyright © Andrew Bourelle, 2021
All rights reserved

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1677-5

Prolog

Abby

Cu 9 ani în urmă

Camioneta a virat și în fața lor a apărut lacul, o întindere uriașă albastră, sclipitoare. Bărci cu motor și iahturi mici îi brăzdau suprafața ca niște avioane cu reacție pe cer, lăsând în urmă dâre albe pe apa de cobalt.

Abby se simțea ușor amețită. Ședea pe mijlocul banchetei, cu Ethan în stânga, la volan, și Whitney în dreapta. Camionul cobora pe autostrada de munte, iar pini treceau în viteză pe lângă ei. Geamurile erau deschise și aerul răcoros de munte năvălea în cabină ca un vârtej. Părul lui Abby dansa în jurul ei.

Se duceau către plajă. Pe drum, Ethan aproape că nu a rostit niciun cuvânt. Fie era mahmur, fie doar obosit, dar lui Abby nu-i păsa. Fratele ei de 21 de ani avea apartamentul lui, un serviciu nou, pe câtă vreme ea era doar un copil care se pregătea să meargă la liceu. Când Ethan plecase de-acasă, Abby se temuse că o s-o dea uitării, mai ales că lucra ca bodyguard la un club de striptease. Când

îți petreci și ziua și noaptea în preajma unor femei dezbrăcate, cum să mai dai doi bani pe sora ta mai mică?

Dar Abby fusese întotdeauna preferata lui Ethan. Și viceversa.

Când era mică și mama lor pleca la muncă, el rămânea să aibă grijă de ea. O ajuta să-și facă temele și se uitau la televizor împreună. O ducea la film. Abby nu știa ce făcea el în restul timpului — se îmbrâncea cu clienții zurbagii când lucra? petrecea cu fetele după ce termina programul? —, dar se bucura că încă era importantă pentru el.

— Și ia ziceți, le-a întrebat el când intra pe autostrada 28, sunteți bucuroase că mergeți la liceu?

— Bineînțeles, a răspuns Abby, cu un ton neutru.

Whitney a ridicat din umeri.

Adevărul era că amândouă erau bucuroase. Meciuri de fotbal vineri seara. Baluri. Băieți. Întâlniri. Petreceri. Liceul fusese singurul lor subiect de discuție din ultima vreme, dar lucrurile alea n-aveau cum să fie prea interesante pentru cineva ca Ethan, care putea să se ducă în baruri, să joace la cazinouri sau să stea în oraș toată noaptea, fără interdicții.

— Cum e la noul serviciu? a adăugat Abby, schimbând subiectul. Sunt frumoase fetele de la club?

— Unele da.

Ethan a încetinit, căutând un loc liber pe acostament unde să parcheze, dar mașinile erau înghesuite bară la bară. S-a îndreptat în marșarier spre un loc liber. Locul era strâmt, mai ales că mașina lui cea nouă avea montat la spate un cârlig de remorcă uriaș, dar a reușit să parcheze cu ușurință.

— Te-ai cuplat cu vreuna dintre ele? s-a interesat Whitney.

- Nu-l întreba așa ceva, a intervenit Abby.
- Cu toate, a răspuns Ethan, cu un zâmbet viclean.
- Ce scârbos, a comentat Abby și l-a lovit cu pumnul în braț.

O potecă șerpua în josul pantei printr-o zonă împădurită. De-a lungul țărmlui presărat cu bolovani erau ascunse pâlcuri de mici plaje. Ethan căra o lădiță frigorifică, în care erau câteva sticle de bere pentru el și băuturi răcoritoare pentru fete, alături de un prosop și un roman. Abby și Whitney își duceau saltelele și prosoapele, pășind cu grijă pe potecă și ferindu-se de crengi.

Când au ajuns în sfârșit la plaja pe care o căutau, au văzut că era aglomerată.

— Unde vreți să stați? le-a întrebat Ethan.

Abby și-a croit drum printre păturile și prosoapele de pe nisip și s-au așezat într-un loc destul de izolat, în apropierea unui bolovan mare, unde și-au întins prosoapele.

— Să vă dați cu cremă de protecție, le-a dădăcit Ethan. Amândouă.

— Bine, *mamă*, a răspuns Abby.

— În regulă. N-aveți decât să nu vă dați.

S-a aruncat pe burtă, ridicându-și brațele deasupra capului, și a închis ochii, ca și cum avea de gând să ațipească. Barba nerasă îi lucea în lumina soarelui ca niște fire de nisip pe obraji. Abby a așteptat câteva minute, apoi și-a dat cu cremă de protecție. Ea și Whitney și-au întins cremă pe spate una alteia.

Plaja se afla lângă Coffin Rock, o stâncă înaltă de aproape 20 de metri, ce se ridica deasupra apei în forma

unui coșciug din lemn de pin așezat în picioare, rupt parcă dintr-un western de demult. Partea din spate cobora în pantă spre țărm. Era un urcuș abrupt printre pietre și copaci, dar oamenii erau atrași de această plajă și pentru că veneau să sară de pe stâncă.

Umblau zvonuri despre unii care muriseră când săriseră. Apa era atât de rece, încât șocul termic îi lăsase inconștienți. Sau loviseră suprafața apei într-un unghi greșit și-și frânseseră șira spinării. Abby nu știa dacă vreuna din poveștile alea era adevărată. Văzuse destui care săriseră fără să pățească nimic.

Un grup de băieți, poate liceeni, poate studenți, ședeau pe prosoape în apropiere și beau bere direct din sticle. Se tot uitau la Abby și Whitney. După ce și-au terminat berile, s-au îndreptat spre Coffin Rock, s-au cățărat prin spate și au sărit pe rând, zbierând entuziasmați când scoteau capul din apă. Unul dintre ei s-a apropiat apoi de Abby și Whitney, zâmbind și scuturându-și apa din păr.

— Beți ceva, fetelor? a întrebat el și a arătat spre grup, dând de înțeles că, dacă voiau bere, puteau să li se alăture.

Ethan și-a ridicat capul de pe prosop.

— Oh, salut, amice, a rostit tânărul.

Ethan s-a ridicat în picioare, făcându-l pe celălalt să se simtă neînsemnat. Băiatul era mai mic decât Ethan, dar deja făcuse burtă de la bere. Își lăsase o bărbiță rară, dar părul îi creștea în smocuri pe obraz.

— În ce an ești? l-a întrebat Ethan.

— Sunt anul I la UNR.

— Deci cât ai? Nouășpe ani?

— Așa, și?

— Dacă mai vorbești o singură dată cu fetele astea, i-a retezat-o Ethan, te bag în spital.

Băiatul a deschis gura să protesteze, dar Ethan nu terminase.

— O să te pun jos și-o să-ți frec ochii cu nisip până o să plângi cu sânge. Ai priceput?

— Dumnezeu! a zis tipul, îndepărtându-se. Încercam și eu să fiu amabil.

S-a retras spre grupul său, iar fetele au auzit bombăneli mormăite, în timp ce le povestea celorlalți despre discuție. Abby simțea că-i e rău de la stomac — simpla posibilitate a unei bătăi îi crescuse nivelul de adrenalină.

— Doamne, Ethan, doar vorbeam cu ei.

— Nu suntem niște puștoaice, a completat Whitney.

— Voi două meritați ceva mai bun decât idiotii ăștia.

Băieții au început să vorbească tare, spunând cuvinte din categoria „căcănar“ și „pășărică“. Îmbărbățați de faptul că erau mai mulți, vorbeau despre ce-o să-i facă lui Ethan dacă le mai zicea ceva.

— Mă întorc, a spus Ethan.

Abby a crezut că se duce să se bată cu toată gașca și a deschis gura să-l oprească. Dar Ethan a trecut pe lângă ei fără să le arunce măcar o privire. Avea o atitudine anume — nu se prefăcea că-i ignoră, ci îi ignora de-adevăratelea. Băieții l-au cântărit din priviri când a trecut pe lângă ei, dar el îi și dăduse uitării. Atât erau de insignifianți.

— Doamne, ce tare e frate-tu! a exclamat Whitney.

— Îh, a replicat Abby.

A făcut un gest care sugera că se sufocă și s-a prefăcut că-i vine să vomite.

Ethan a urcat fără grabă pe panta abruptă din spatele stâncii. Când a ajuns în vârf, s-a îndreptat și s-a uitat în jos, ca și cum ar fi contemplat serios ceva. Soarele

scânteia pe apa albastră. Abby se aștepta să-l vadă sărind pur și simplu, cum făcuseră și băieții, și să intre cu picioarele înainte în apă. Dar el s-a aruncat cu capul înainte. S-a înfipt în apă ca o săgeată și a dispărut într-o volbură de apă. Abby îl aștepta să reapară la suprafață după o clipă, dar apa s-a liniștit, fără să se vadă nicio urmă de înotător.

Secundele treceau.

Ethan tot nu apărea.

— Of, fir-ar să fie! a exclamat Whitney.

Abby s-a ridicat în picioare, iar Ethan a ieșit în sfârșit la suprafață.

— Dumnezeu! M-am speriat de m-am căcat pe mine.

— Și eu la fel, a răspuns Abby.

Au râs amândouă și l-au văzut pe Ethan cum se cățara înapoi pe stâncă.

S-a aruncat din nou și a dispărut în apă, de data asta rămânând în adânc și mai mult.

— Doamne, Ethan, haide odată! s-a rugat Abby.

Fratele ei a reapărut, aruncându-și capul pe spate, iar ea și-a dat seama că-și ținuse răsuflarea. Când a ajuns înapoi lângă ele, Ethan s-a prăbușit pe prosop, gâfâind din greu.

— Era să ne dai un atac de inimă, a spus Whitney.

— Ai rămas sub apă, cât să fi fost, vreo cinci ore, a adăugat Abby. Am crezut c-ai murit.

— Am găsit o mică grotă acolo jos, le-a zis Ethan. La baza stâncii.

Le-a explicat că era o despicătură în Coffin Rock, cam la șase metri sub apă, o crăpătură largă de vreo 20 de centimetri.

— Puteam să-mi bag tot brațul acolo. Mi s-a părut c-ar fi o ascunzătoare bună pentru o comoară, dacă aş avea așa ceva.

— Măcar să fi fost și tu pirat! a glumit Whitney.

— Vreau s-o văd, a spus Abby.

— Grota?

— Da.

Ethan le-a zis că putea să urce pe vârful ca să se asigure că nu se arunca nimeni. În felul acesta, Abby putea să se ducă înot și să caute fisura fără să-și facă griji că i-ar putea sări cineva în cap.

— E destul de adâncă, a adăugat el. Probabil că e greu să ajungi la ea fără să sari de pe stâncă. Mă dureau urechile ca naiba când am ajuns acolo.

— Nu, a insistat Abby. Vreau să sar.

— În niciun caz.

— Că doar n-oi fi tu șeful meu.

Ethan și-a lăsat ochelarii pe nas și s-a uitat lung la ea.

— Nu cred că e o idee bună, Abby.

— Ba o să sar. Ori mă ajuți, ori n-ai decât să stai aici și să te uiți.

Ethan s-a ridicat încet în picioare. Între timp, aproape că se uscase.

— Doamne, cât ești de căpoasă.

— Căpoasă?

— Îndărătnică, a lămurit-o el. Încăpățânată.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Capsomană, a completat Whitney inutil.

Abby le-a arătat amândurora degetul mijlociu.

A fost rândul lui Ethan să-și dea ochii peste cap.

— Vrei să vii, Whitney? a întrebat Abby.

— Cum să nu? Vin.

— Știți că mor oameni sărind de-acolo, nu? le-a întrebat Ethan.

— E doar o legendă urbană, a replicat Abby.

Au ajuns la pantă și Ethan a luat-o înainte. Poteca era nisipoasă la început, dar în scurt timp au început să se cațare pe pietre. Toți erau desculți. Ethan urca fără probleme, dar Abby și Whitney călcau cu băgare de seamă.

— Eu nu știu ce să zic de chestia asta, a spus Whitney.

Nici Abby nu era sigură, dar acum era nevoită s-o facă. În vârf, Ethan s-a postat la un pas de margine. Își ținea brațul ridicat ca pe un fel de barieră de care deocamdată nu voia să le lase să treacă.

Abby s-a uitat în jos. Întregul lac se întindea înaintea ei, cu apa sclipind în razele soarelui. Oamenii de pe plajă păreau micuți de tot.

— Dar-ar dracii! a exclamat Whitney. De aici, pare de o sută de ori mai înaltă.

Abby își simțea gura uscată.

— Eu nu sar, a anunțat Whitney. Nici nu mă gândesc.

— Ba eu am să sar, a replicat Abby.

— Ești sigură? a întrebat-o Ethan.

Abby s-a apropiat cu un pas de margine și a simțit un val de vertij. Îi tremurau picioarele.

Ethan a ținut-o de braț și a echilibrat-o.

— Bine, a spus el, trebuie să te arunci cât mai departe de stâncă. Dar în același timp să cazi direct în jos. Ai înțeles? Lovești apa cu picioarele. Îți ții brațele lipite de corp. Acum, peștera...

— Sincer, mi se rupe de peșteră. Eu vreau doar să sar. O să mă ocup de peșteră altădată.

Ethan s-a tras în spate și i-a făcut loc. Abby s-a uitat peste margine. La baza stâncii se vedeau valuri mici, iar

de acolo, saltul de nici 20 de metri părea să fie de șaizeci. Abby simțea că-i tremură tot corpul.

A tras aer adânc în piept, l-a lăsat să iasă. Apoi, încă o dată.

— Poți s-o faci, i-a șoptit Whitney. Ești minunată.

Ethan n-a scos niciun cuvânt.

Abby a pus piciorul pe margine și a sărit departe de peretele stâncii.

Imediat, a știut că unghiul căderii era greșit. Era lăsată pe spate, nu cădea drept. A fluturat din braț, încercând să se îndrepte, dar suprafața albastră se apropia rapid.

A lovit apa cu un pleoscăit și tot aerul i-a ieșit brusc din plămâni. Viteza cu care căzuse a cufundat-o adânc în apă. Din instinct, a inhalat profund și a simțit dintr-odată în tot corpul o răceală de gheață. A tușit și a inhalat din nou, dar nu era nici pic de aer. Doar apă. A încercat să înnoate în sus, dar o greutate invizibilă o trăgea în jos.

Deasupra, lumina soarelui trimitea raze divine prin suprafața apei. Lacul era imposibil de limpede — putea să vadă până-n vârful stâncii și chiar să-l deslușească pe Ethan, micuț ca o figurină de erou din filmele de acțiune, privind-o de sus.

El n-avea de unde să știe că i se întâmplase ceva nasol. Ar fi bănuțit că, până la urmă, hotărâse să caute peștera. Din perspectiva lui, ea era doar o pată sub apă.

Ethan! Ajutor!

Dar nu putea să spună nimic. Apa din jurul ei se întuneca tot mai mult, ca și cum ar fi înotat într-un nor de cerneală. Nu era sigură dacă se ducea la fund sau își pierdea cunoștința.

Nu! Te rog, nu!

Ceva a străpuns suprafața apei. Ethan era în fața ei și a apucat-o de brațe, uitându-se în ochii ei.

Apoi apa s-a făcut neagră ca țițeiul și Abby și-a pierdut cunoștința.

S-a trezit tușind. Stătea întinsă pe o parte, pe nisip. Din nas i se scurgea lichid. Apa, atât de rece când îi pătrunsesse în corp, ieșea caldă acum.

— Respiră, spunea Ethan. Nu trebuie decât să respiri.

Abby a început să plângă. S-a ghemuit cu genunchii la piept. Ethan o mângâia pe braț, iar Whitney, îngenuncheată în fața ei, îi spunea că o să fie bine. Abby s-a ridicat în capul oaselor și l-a luat în brațe pe fratele ei, suspinând.

Cineva a început să bată din palme și alți câțiva s-au alăturat corului de aplauze. Abby s-a uitat în jur cu ochii umezi și a văzut că în jurul lor se adunase o mică mulțime.

— M-ai salvat, a spus Abby, smiorcăindu-se.

— Nu-i mare scofală, a zis Ethan râzând.

— Vorbesc serios. Puteam să mor. M-ai *salvat*.

— Bineînțeles, a răspuns el sărutând-o pe frunte. M-aș fi aruncat și în fundul iadului pentru tine.

PARTEA I

Monștrii

Capitolul 1

Ethan

2 ore până la eliberare

Celula era rece, ca întotdeauna în această perioadă a anului, iar Ethan ținea pătura subțire din bumbac în jurul lui ca pe un giulgiu. Dărele slabe ale respirației sale erau vizibile în aerul cenușiu-întunecat, la fiecare expirație apăreau noi furioare de ceață. Auzea sunetele închisorii cuprinse de agitație, ca un fel de creatură mare ce se trezește la viață. Scrâșnetul brichetelor. Scârțâitul arcurilor de pat. Tușituri umede și pline de flegmă. Oameni care se întorceau în pat, încercând să stea comod înaintea apelului de dimineață. Câteva voci înăbușite, conversații în celule îndepărtate, șoptite la început, apoi, cu fiecare minut, tot mai puțin grijulii.

Fereastra celulei lui Ethan începea să se schimbe din neagră în albastră. Sticla era groasă de câteva degete și avea gratii de fier încrucișate. Chiar și în lumina cea mai bună nu oferea nimic mai mult decât o imagine încețoșată de culori și forme. Dar fereastra era singurul obiect din celulă la care merita să privești, singurul lucru